

בית הכנסת היכל המלך

ע"ש מלכו של עולם

מיסודו של כולל ליל שישי מבקשי ה' ע"ש הרמח"ל

בנשיאות הרב אלון עטיה שליט"א

הפטרה: הדבר אשר

פרשת: בא

ט' שבט התשפ"ד

ה' מחנה לך בכל מקום...

מאמר הרב

פרשתנו מתחילה במילים: "ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה והמפרשים שאלו: הרי היה צריך הקב"ה לכאורה לומר למשה רבינו: 'לך' אל פרעה, ולא: 'בא', שהרי הקב"ה לא נמצא ליד פרעה שהוא מבקש ממשה רבינו לבא אליו, אלא היה צריך לומר: 'לך'! ומתמצים תירוץ פשוט ונפלא שהוא יסוד לחיי היהודי עלי אדמות: לעולם היהודי אינו לבד! זה לא משנה מהי מדרגתו הרוחנית, מידת קרבתו לאלקיו או דבקותו במצוות ה' - כל יהודי תמיד תמיד הכי קרוב לה!" מדוע אם כן איננו מרגישים זאת? מפני שאנחנו לא מאמינים בזה מספיק...!

שכלוא כל הארץ כבודו! ואין מקום פנוי מאלקים! ובכל מדרגה שירד היהודי חלילה - הקב"ה יאסוף אותו משם! ואם יאמר האדם שהקב"ה נמצא ושוכן רק ליד הצדיקים, זה לא נכון! הפסוק מעיד על הקב"ה: "השוכן איתם בתוך טומאותם" כלומר אף על פי שהאדם בטומאה - עדיין הקב"ה שוכן איתו ושומר עליו!

אומר הקב"ה למשה רבינו: 'בא, תן לי יד כביכול ונלך ביחד לארמון של פרעה... אפילו שהמקום מלא בעבודה זרה, בטומאות, בנגעים, למרות הכל - תתחזק בזה שאני איתך ובא אל פרעה! כשיהודי מבין שהקב"ה איתו בכל מקום, גם במקום הנמוך ביותר, אזי הוא מנצח את יצר הרע שמייאש אותו לומר לו שאחרי כל מה שהוא עשה אין לו סיכוי, ואלקים עזב אותו, ונשמתו ירדה למקום שאין שם אלקות חלילה, וממילא אין לו אפשרות לקום משם... הדבר הזה הוא היפך היהדות! לפי מה שהקב"ה לימד אותנו, ידוע ועם

הוא יושב שם על החוף עם בירה קרה ביד, מעשן להנאתו, ופתאום מתיישב לידו אדם לא צעיר שמביט על מי הים עם משקפי שמש, ואומר לו בלשון הקודש: "דע לך יקירי, שלכל מקום שיהודי יברח מה' - ה' יחכה לו שמה...". הוא כמעט והתעלף... "מנין לך שאני יהודי?" תמה. "אני? לא ידעתי, אבל אם הבנת וענית בעברית אז אני מבין שאתה כן! ואם זה נגע בך, אני שמח! שוב אח יקר למקום הכי טהור בעולם, אל תרדוף אחרי תאוות ריקות שמשאירות חלל עצום רגע אחרי ומחפשות מילוי שקרי מהפעם הבאה... הבחור התמלא כעס רגעי, והרהר: "מה הוא מתערב לי...? מה הוא פונה אלי בכלל...?" אבל הרוך שהוא דיבר, והאהבה שהוא שידר אליו, שבו אותו והוא המשיך לשמוע... המשך בעמ' 4

מסופר על תלמיד ישיבה שהגיע לגיל ההתבגרות והחל להתקרר בעבודת ה' בגלל שיצר הרע חימם אותו לדברים אחרים, ואט אט ראשו וליבו עזבו את מתיקות הגמרא הקדושה ואת החברה הטובה ויצאו לראות את מנעמי העולם הזה החולף... כל מי שנתנסה בדבר הזה יודע שקשה מאוד להתמודד מול היצר הרע שמספר לך ללא הרף כמה התרחקת וכמה אין לך סיכוי לחזור למקום הטהור והקדוש שהיית בו... הזמן ועם

זמני כניסת ויציאת שבת:

רבינו תם:	יציאת השבת:	כניסת שבת:
18:18	17:40	16:25
18:15	17:41	16:41
18:10	17:37	16:27
18:19	16:42	16:44

ירושלים
תל אביב
טבריה
באר שבע

חיבל חלכה

אסור לפועל העובד ביום לעיף את עצמו בליחה במלאכה אחרת, כי אז ימעט ביום ממלאכת בעל הבית. וכמו כן אסור לו להרעיב ולסגף עצמו, כיון שבכך מחליש את כחו וממעט במלאכת בעל הבית.

מלמד תינוקות של בית רבן שפניח התלמידים ויוצא, או שעושה מלאכה אחרת ומתיר של במלמדותו, הרי זה עושה מלאכת ה' רמיה

ח. אם הנדף עובד במקום שהעבודה שם בדברים סודיים או שמשתמשים שם במכשירים סודיים, או הנדף עובד בעבודה שהיא אמצאתו של בעל הבית שלף - אסור לף להעתיק לעצמו או לאחרים את סוד העבודה, כיון שזהו גזל מעבידף, שהרי מקפיד הוא על דברים אלו שלא לגלותם.

ט. כל הפובש [המעכב] שכר פועליו ואינו רוצה לשלם לו עבור עבודתו כאלו נוטל את נשמתו, ועובר על חמשה לאוין ועשה.

י. גם אם השכיר קטן, עובר המשכיר על אסור הלנת שכיר, וכל שכן אם מעכב לגמרי מלשלם לו. ולכן, אותם אנשים המשתמשים בקטן באיזושהי עבודה ומבטיחים לו שכר ולא נותנים לו - עוברים בכל אסורי הלנת שכר.

יא. תשלום בשק מזמן דינו כתשלום בזמנו, אולם לא כן הדבר בשק דחוי.

(נקי כפים)

א. אסור למכר דבר שיש בו פגם מבלי להודיע לקונה על המצאות הפגם, אף על פי שהנדף מוכרו במחיר השוה לערכו אחר הפגם.

ז. ואם מכרת חפץ שפגה, עליך להחזיר לקונה את דמיו, ואף שהשתמש בו כדרך המשתמשים. ומהו נחשב לפגם? כל שמקפידים בני אדם לא לקנות חפץ עם פגם כזה.

ב. אסור לצבע פלים ישנים שיגראו כחדשים. כמו כן אסור לערב מעט סחורה משבחת בסחורה גרועה כדי שתראה כל הסחורה משבחת. ובודאי שצריך בעל חנות מצרכי מזון להמנע מלמכר סחורה ישנה בתורת חדשה.

ג. אסור להפקיע שערים, כלומר, למכר במחיר העולה על המחיר המקבל

ד. פועל חייב לעשות מלאכתו באמונה ולא להתבטל ממלאכתו, וכמו כן לדקדק על זמני עבודתו

ה. אסור לאדם לדבר עם מלמדי תינוקות או עם פועלים בשעת מלאכתם, כיון שפחמת הבושה מהאדם המדבר עמם יבטלו ממלאכת בעל הבית, וכל שכן שמעצמם אסורים המה לפטפט ולהעביר זמנם לבטלה, כי זהו גזל גמור ממלאכת בעל הבית.

ואלו עם אגרות

מ פ ו ר ש ב ת ו ר ה שהמצרים הסכימו לבנות להתקיים, גם בגזירה הראשונה: "וכל הבת תחיון" וגם ביציאת הגברים לעבוד את ה' - רצו המצרים שהנשים תשארנה, מדוע? מפני שהם ידעו שהיהדות הולכת אחרי האמא בישראל, ואם הם ישאירו את הנשים במצרים, ועם ישראל יצאו לדרכם ויכירו נשים אחרות מאומות העולם חלילה, לא יהיה קיום ח"ו לישראל...

לאחר אלפיים שנות גלות בהם לצערנו נהו מעט אחרי העמים, וקדושת ישראל התחללה בין העמים, חובה קדושה לחזק ולבצר את קדושת הבית ולהמחיש לבנות היקרות את תפקידן העצום בכינונו של בית יהודי קדוש בישראל! נחזק את הקשר הזוגי, ונתווה דרך של אמת לבנותינו היקרות!

עמלנו אלו הבנים

מדוע הסכים פרעה שילכו הגברים לעבוד את ה' כפי בקשת משה רבינו ע"ה, אך לא הסכים שיצאו הילדים? שהרי כך מתואר בפסוק: "מי ומי ההולכים? ויאמר משה: בנערינו ובזקנינו נלך" כלומר הנערים יוצאים ראשונים, מדוע? מפני שאם אין את דור ההמשך - אין קיום לעם!

את המסר החשוב הזה לא כתבה התורה לדור ההוא של משועבדי מצרים בלבד, אלא בעיקר לדורות הבאים שיזכרו שההבדל בין אבא שומר תורה ומצוות שמחנך את בניו אחריו בדרך ה' כפי שקיבל מאבותיו, היא הדרך שתבטיח את קיומו של העם היהודי, מה שאין כן במי שהוא בעצמו שומר קלה כבחמורה, אך מזניח את דרך בניו ובנותיו ללימודים קלוקלים שאחריתם מי ישורם? זו היתה מלחמת משה, וניצחונו

המקובל האלקי רבינו שלום שרעבי

היכל המלך

קולות נהי בקעו מביתה של התופרת הירושלמית. בעלה, בניה ובנותיה ביכו את מותה של אם המשפחה, אשת-חיל טובת-לב, שהלכה לעולמה בטרם עת והניחה אותם לאנחות. בעבודות התפירה שנזדמנו לה מפעם לפעם פרנסה את ביתה הדל בימים של עוני ומחסור קשים ליהודי ירושלים. עם מותה נשבר אפוא גם מטה-לחמה של המשפחה.

על הצער העמוק בשל פטירתה נוספה בעיה מעיקה ומיידית. בעת ההיא שלט בירושלים מושל טורקי, שהטיל על יהודי העיר מיסים רבים ובכללם מס קבורה. כל מי שביקש להביא את יקירו לקבורה נאלץ לשלם תחילה מס לקופת המושל. בני משפחתה של התופרת המנוחה התקשו לגייס את המס וקבורת האם התעכבה.

כשנקפו השעות והכסף לא הושג, הוחלט לערוך הלוויה קטנה וצנועה, בניסיון להסתיר את הדבר מידיעת המושל. זו הייתה משימה לא-פשוטה. ביתו של המושל ניצב במקום שממנו נשקפה הדרך העולה אל בית-

העלמין היהודי בהר-הזיתים. שעות על שעות היה המושל הטורקי יושב על גזוזטרת ביתו, נח על כיסא נצרים מרופד ומשקיף באפס-מעשה על הנעשה.

למרות זאת החליטו בני-הבית להסתכן ויצאו לדרך. באותה שעה שהה המושל בביתו. צעדיהם החרישיים של המלווים הגיעו לאוזניו.

חיש-מהר זינק אל הגזוזטרה, ועיניו הקטנות והרעות לכדו קומץ יהודים המובילים את מתם לקבורה. הוא ידע בבטחה כי באותו בוקר לא הועלה לקופתו

מס-קבורה, והיה ברור לו כי מעשה 'רמייה' יש כאן. עד מהרה הזעיק את אנשיו והורה להם לעצור את חבורת ה'נוכלים' ולהחזירה על עקבותיה עד אשר ישולם המס.

לא הועילו תחינותיהם של בני-המשפחה כי עניים מרודים הם ואין לאל-ידם לגייס את המס. בגסות ובבוטות גירשו שליחי המושל אותם ואת אנשי החברה-קדישא, שנשאו את מיטת הנפטרת הצדקת.

באותה שעה ישב הרש"ש בהיכל ישיבת המקובלים 'בית-אל' וסביבו תלמידיו שומעי-לקחו. לפתע נשמע דפיקות מבוהלות על דלת, ולהיכל פנימה התפרצו האבלים, כשדמעות ניגרות על פניהם שטחו לפני הצדיק את צרתם.

לאחר שסיימו את דבריהם קם הרש"ש על רגליו ואמר לתלמידיו: "הבה נקיים מצוות הלוויית המת ונחלוק לנפטרת, אישה תמה וצדקת, כבוד אחרון."

נוכח עיניהם המשתאות של האבלים ציווה הרש"ש על אנשי החברה-קדישא לשאת את המיטה ולהביא את הנפטרת לקבורה כדת וכדין. אם בתחילה

התכוונו האבלים לקיים הלוויה שקטה וחפוזה ולא עלה הדבר בידם, הרי עתה זו הייתה הלוויה גדולה ובלטת לעין-כל. בראש המסע צעדו הרש"ש ותלמידיו, ואחריהם אנשי החברה-קדישא ובני-המשפחה. כך התנהלה לה הלוויה במורד כפר-השילוח (סילוואן). כשהתקרב המסע לבית המושל, שפסף הלה את עיניו בתימהון. הוא התקשה להאמין למראה עיניו. היהודים החצופים מתעלמים מהחוק, מצפצפים על אזהרת אנשיו ואף חוזרים על פעולתם הנפשעת כשהם מתוגברים במלווים נוספים?! כדי להיטיב לראות את הדברים, התקרב המושל אל מעקה הברזל שתחם את גזוזטרת ביתו. חמתו בערה בו והוא שאל עצמו שוב ושוב אם עיניו אינן מתעתעות בו. המציאות הייתה ברורה כשמש בצהרים, והוא רתח מזעם כפי שמעולם לא רתח. המושל היה על סף אבדן עשתונות, ובתוך כך

נעץ את ראשו בחזקה בין שניים ממוטות ברזל של המעקה. כשניסה להוציא את ראשו, לא הצליח. המושל נבהל. הוא חש כחיה לכודה והחל לקרוא לעזרה. בינתיים חלפה השיירה על פניו בדרכה לקבורת הנפטרת בהר-הזיתים. כעבור שעה קלה הסתיימה הקבורה והמלווים שבו לבתיהם, מחישים צעדיהם, מחשש לתגובתם הצפויה של המושל ואנשיו. רק הרש"ש ותלמידיו צעדו בנחת. בהתקרבות לבית המושל פנה הרש"ש לעבר הבית עצמו. תלמידיו המשתאים צעדו אחריו בדממה. "קללת הרב היהודי פגעה בי!", זעק המושל בבהלה בדיוק כשהרש"ש התדפק על דלת ביתו. בני-הבית שפתחו את הדלת הביטו בו בחרדת-כבוד והובילוהו לגזוזטרת הבית. המחזה היה מוזר ביותר: ראשו של המושל, שבימים כתיקונם הפיל חיתתו על כל יושבי העיר, היה לכוד במעקה הברזל בלי יכולת לחלצו משם. סביבו עמדו בני-הבית וצווחו בהיסטריה. שני ערבים גברתנים ניסו לכופף לצדדים את שני מוטות הברזל העבים, ללא הצלחה. "התפלל עליי!", התחנן המושל לרש"ש בקול שהיה קרוב לבכי. "יהיה עליך לשלם על כך", ענה הרש"ש. "ככל שתרצה!", זעק המושל. "עליך לפטור אחת ולתמיד את היהודים ממס הקבורה", פסק הרש"ש. שתיקה השתררה במקום. פניו של המושל היו אדומות מכאב וממאמץ. "בסדר", מלמל לאחר כמה שניות. וראה זה פלא – בעודו מנסה, אינסטינקטיבית, להפנות ראש לעבר הרש"ש ולהביט בו, השתחרר באחת ראשו הלכוד. המושל עמד בהבטחתו והסיר את המס המחפיר מעל יהודי העיר. זכות הרש"ש שבשבת תאריך פטירתו עמדה לתופרת.

- א. כל מי שרוצה להקדיש את העלון הקדוש המופץ בכחמשת אלפים עותקים בכל רחבי הארץ הקדושה, מוזמן לפנות לר' שלמה רחמים בטלפון: 0509400537 ולהעביר את השמות שמעוניין שיכתבו בעלון לרפואה, להצלחה, לזיווג, לזרע של קיימא, או להבדיל לעילוי נשמת יקיריו, ויונצחו בעלון בשבתות הבאות.
- ב. כל מי שמעוניין להצטרף למיזם קריאת הזוהר הקדוש ברציפות בבית מדרשנו, מיזם שעליו קרא הרמח"ל הקדוש שאם היה באפשרותו היה מתקן את זה בכל מקום לרוב השמירה העצומה שגורם בישראל! יפנה לאחראים על השיבוץ היומי במהלך השבוע: סבב א-ר' שמעון מולא: 0555531758. סבב ב-ר' אלעד אהרונים: 0522415518.
- ג. תודה לה' יתברך על שובם לשלום של המגויסים מחברי הקהילה, בתוך ישראל!

היכל החודשת

היכל המלך

